

התלמיד החכם ומורה המגיה השחורה.

הוורד פייל (1887)

עץ לחבילות?"
לא, התלמיד החכם לא ידע שום דבר במקצוע הזה אבל
האמין שיש ביצים טובות יותר בקן של המזל, מאשר
חטיבת עץ.

הוא ידע מספיק כישוף כדי להפוך את עצמו לסוס אפור
יפה, וזה רק בעזרת מילת קסם אחת או שתיים. לכן
אמר לאבא שכך הוא גם יעשה ואבא יכול להביא אותו
לעיר ושם למכור אותו בחמישים דולר.

"יש רק דבר אחד שעליך לזכור" אמר התלמיד החכם
לאבא "כשתמכור אותי, תוריד את המושכה מראשי, כי
כל הזמן שהמושכה היא עלי, אני חייב להישאר סוס.
המורה של המגיה השחורה ישמח ללכוד אותי בכך, כי
בספרים שלו כתוב שאביא לו מזל רע. הוא מנסה
להכשיל אותי כל הזמן."

אבא חוטב העצים הבטיח לזכור את עניין המושכה, ואז
התלמיד החכם הלך מאחורי הבית והפך את עצמו לסוס
אפור יפה. חוטב העצים שם לו מושכות על ראשו, עלה
על גבו ויצא העירה לשוק.

הם כך הלכו בדרך עד שהגיעו לפרשת דרכים, ושם
עמד איש שנראה רגיל לגמרי. אבל זה היה המורה
הגדול של המגיה השחורה, למרות שחוטב העצים לא

היה היה פעם חוטב עצים, ולו בן שלא אהב את
המקצוע של אבא שלו. הצעיר החליט ללכת לבית ספר
חשוב בבירת הארץ ושם למד ולמד עד שנעשה
התלמיד החכם ביותר בכל העולם. אך הוא זלזל
בעבודת אבא ולא ידע על מקצוע חוטב העצים ולא
כלום.

"אני מדבר בשבע-עשר לשונות" אמר לאבא התלמיד
החכם "אני מומחה בגיאומטריה ובאסטרונומיה, ואפילו
במגיה השחורה אני יודע לא פחות מהמורה הגדול
בעצמו.

"ולחטוב עצים תדע?" שאל אותו אבא "ולקשור מוטות

ידע זאת.
"מה שלומך, ידידי?" אמר המורה הגדול של המגיה "זה
אכן סוס יפה מאוד. האם הוא למכירה?"
"כן" ענה חוטב העצים "אני אמכור אותו בחמישים דולר,
ורק את המושכה אוריד ממנו. אותה אני לא מוכר."
טוב, שיהיה בלי מושכה, נלחץ ידיים והנה הכסף.
והם לחצו ידיים ואז המורה הגדול של המגיה השחורה
ספר כסף, וחוטב העצים שם את הכסף לכיס ושפשף
ידיים כי עוד לא היה לו כל כך הרבה בכל חייו.
אבל אז מורה המגיה השחורה הוציא מהכיס מושכה
דקיקה וקלה כמו משי, ואילו היה מספיק לשים אותה על
ראשו של הסוס, התלמיד החכם היה אבוד. אלא
שלתלמיד החכם היו עיניים בראשו וברגע שאבא שלו
הוריד את המושכה - הופ - הוא הפך את עצמו ליונה,
ועף משם מהר כמו רוח.
אבל גם מורה המגיה השחורה ידע לעשות תעלול כזה,
והוא הפך את עצמו מיד בבז ועף אחרי היונה. אבא
חוטב העצים השתאה ורק הביט אחריהם, אבל חמישים
דולר היו לו בכיס, וזה לא דבר קטן.
מהר עפה היונה אבל הבז עף מהר יותר. במעוף הם
הגיעו לחוף ים גדול. זה היה מזלו של התלמיד החכם כי

בדיוק כשהבז השיג אותו ורצה לתפוס אותו, הוא צלל לתוך הים, הפך לדג קטן ושחה משם מהר. אבל גם מורה המגיה השחורה ידע תעלולים כאלה. הוא הפך את עצמו לזאב המים ושחה מהר אחרי הדג הקטן, עד שהמים כאילו רתחו אחריו.

הדג הקטן שחה מהר, אבל זאב המים שחה מהר יותר. כך הם שחו עד שהגיעו למקום בו טיילה נסיכה יפהפה, לבנה ואדומה כמו עלי כותרת של ורד. היא אספה צדפים יפים לתוך הסל שלה.

זה היה מזלו של התלמיד החכם. הוא הפך את עצמו לטבעת אודם, קפץ מהים ונכנס לסל של הנסיכה. שם הוא שכב שלם ובטוח.

הנסיכה הביטה לתוך הסל שלה וראתה את הטבעת. "איזו טבעת יפה!" אמרה "ואיך היא הגיעה הנה?" היא שמה את הטבעת על האצבע וזו התאימה לה בדיוק. לתלמיד החכם היה נעים להיות שם, על האצבע של הנסיכה, תהיו בטוחים, כי הוא עוד מעולם לא ראה נערה כל כך יפה כמו זו.

כאשר הנסיכה אספה את כל הצדפים שרצתה היא חזרה לביתה. אבל כשנכנסה לחדרה ראתה פתאום לפניו בחור צעיר, גבוה ויפה תואר. זה היה התלמיד

החכם שהפך את עצמו לצורתו המקורית.
תחילה הנסיכה נבהלה מאוד, אבל התלמיד החכם דיבר אליה בנועם רב ותוך זמן קצר היא החליטה שהוא נחמד, חכם ונעים הליכות. הם בילו את היום בנעימים עד שהתלמיד החכם היה צריך לעזוב.

הוא ידע שמורה המגיה השחורה ימשיך עדיין לרדוף אחריו ולכן אמר לנסיכה "ראי-נא, המורה הגדול יבוא לחפש אותי בקרוב. הוא יבקש ממך את טבעת האודם ואת תהי נאלצת לתת לו אותה. אך יש לי נגד זה תחבולה.

הוא חתך תלתל משערותיו ואז דקר את זרועו בסיכה ובדם שלו הרטיב את השערות. אזי עשה מהם טבעת אודם שהייתה דומה לגמרי לטבעת שבצורתה הסתיר את עצמו קודם בסל הנסיכה. הוא שם את הטבעת על אצבע של הנסיכה ואחר כך הפך את עצמו לענק כדכדים והנסיכה, שענדה את הענק, נהנתה ממנו לא פחות מטבעת האודם.

כפי שציפה התלמיד החכם קרה באמת. אחרי זמן מה הגיע מורה המגיה השחורה עם סל בידי לבית המלך. רפ-רפ-רפ! הוא דפק בדלת ומשרת בא לשאול מה רצונו.

או, הוא רק רצה לראות את המלך, יש לו כאן דברים בסל בשבילו. נתנו לו להיכנס ולהראות למלך מה הביא. כשמורה המגיה השחורה פתח את הסל ראו בו רק תרנגולת שחורה קטנה. "מה?" תשאלו "זה מה שמביאים למלך במתנה? רק תרנגולת שחורה?" אבל אנא תמתינו רגע. מורה המגיה השחורה שם את התרנגולת על השולחן, אמר "היקטי-פיקטי" והנה התרנגולת הטילה ביצת כסף. הה! זה כבר משהו אחר, זו מתנה יפה למלך. מלך היה מוכן לתת למורה הגדול מה שרק ירצה, מה שיבקש יהיה שלו. "טוב" אמר מורה המגיה השחורה "אני רק מבקש את טבעת האודם שעונדת הנסיכה, ושמוצאת מאוד חן בעיני. זה הכל שאני מבקש."

אם זה הכל, המלך ברצון ייתן לו זאת. מיד יצאו שליחים אל הנסיכה וכשזו הגיעה המלך שאל האם היא מוכנה לתת למורה המגיה השחורה את טבעת האודם שלה. "כן, בוודאי" אמרה הנסיכה "הטבעת הזו נמאסה עלי כבר מזמן." היא הורידה את הטבעת, נתנה למורה המגיה השחורה והוא הלך כפי שבא. כשרק הגיע לביתו שם מורה המגיה השחורה את הטבעת במכתש וכתש אותה לאבק. "הנה" אמר לעצמו

"התפטרתי מהתלמיד החכם וזה סופו."
אלא שאחר כך קרא שוב בספרים שלו ותוך זמן מה
הבין איך התלמיד החכם רימה אותו.
בינתיים התלמיד החכם והנסיכה ישבו יחד. "ראי" אמר
התלמיד החכם "מורה המגיה השחורה יגיע לכאן שוב
כעבור זמן קצר. הוא יבקש את ענק הכדכדים ואת
תאלצי לתת לו אותו. אבל יש לי עדיין כישופים שיגברו
בסוף עליו."
והתלמיד החכם עשה כפי שעשה קודם. הוא דקר את
עצמו והרטיב בדמו תלתל שערות שלו ואחר כך הפך
את התלתל לענק כדכדים כפי שהיה בעצמו קודם. את
עצמו הפך בינתיים לפנינה, שאותה הנסיכה תלתה
באוזן שלה.
ואמנם כעבור זמן מה הופיע שוב מורה המגיה השחורה
עם הסל שלו. כבר הכירו אותו ולא נתנו לו לקרר את
רגליו מול הדלת, אלא הכניסו אותו פנימה. הוא פתח
את הסל ובפנים מצאו ברווז לבן.
"מה? רק ברווז לבן?" תגידו. אבל מורה המגיה
השחורה העמיד את הברווז על השולחן ואמר
ספיקט-טיקט!" "קווק-קווק!" ענה הברווז וכל פעם
שאמר "קווק" מטבע זהב נפל ממקורו.

הו! המלך היה מרוצה מאוד מהמתנה הזו ושוב מורה המגיה השחורה יכול היה לבקש מה שרק ירצה, וזה יהיה שלו!

"כן" אמר מורה המגיה השחורה "הייתי רוצה את ענק הכדכדים שעונדת הנסיכה. הוא יפה מאוד ומוצאת חן בעיני. זה הכל שארצה."

שוב שלחו אל הנסיכה והיא הגיעה ואז שאל אותה המלך האם היא מוכנה לתת למורה המגיה השחורה את הענק שהיא עונדת על צווארה. "או, בוודאי" אמרה "כבר מזמן נמאס לי הענק הזה. אשמח להתפטר ממנו."

היא הורידה את הענק ונתנה אותו למורה המגיה השחורה והוא הלך אתו הביתה. בביתו הוא שם את הענק במכתש, כתש אותו היטב, כפי שעשה קודם עם הטבעת, והענק הפך לאבק כמו זה על המדף כאן. הנה! הוא חשב שהתפטר ממש מהתלמיד החכם. אלא שאז חזר אל הספרים שלו ורק אז קרא איך התלמיד החכם הצליח לערים עליו.

"יותר אינני יכול להפוך את עצמי למשהו אחר" אמר התלמיד החכם לנסיכה "כי כמעט כל הכישופים שלי אזלו. מורה המגיה השחורה ירצה את הפנינה שבאוזן

שלך. אבל הפעם, כשיבוא, במקום לתת לך אותה, זרקי אותה חזק אל הקיר. ואז נצטרך לסמוך רק על אמא-מזל שלנו הטובה."

לא עבר זמן ומורה המגיה השחורה שוב הופיע בדלת בית המלך עם הסל שלו. כשפתח את הסל ראו בו אווז אפור.

"מה? רק אווז אפור?" תגידו. רגע! זה לא סתם אווז אפור. אין עוד אווז כזה בעיר שלנו!

מורה המגיה השחורה העמיד את האווז על השולחן ואמר "פליקט-ריקט" והאווז ענה "קאקל-קאקל" ועם כל "קאקל" יהלום גדול נפל לשולחן ממקורו של האווז.

המלך היה מרוצה מאוד. הוא שפשף ידיו ושיבח את מורה המגיה השחורה שהביא את המתנה הזו. ומה ירצה עכשיו מורה המגיה השחורה? שרק יבקש, יקבל מיד.

"הו" אמר מורה המגיה השחורה "אני מבקש רק את הפנינה שתלויה באוזן הנסיכה. אם אקבל אותה, אהיה מרוצה מאוד."

שלחו מיד לקרוא לנסיכה והמלך אפילו לא שאל אותה, אלא אמר לה לתת מיד למורה המגיה השחורה את הפנינה. הנסיכה בכתה וביקשה והתחננה אך שום דבר

לא עזר. מורה המגיה השחורה רצה את הפנינה והוא יקבל אותה. זה מה שאמר המלך.

בסוף הנסיכה הורידה את הפנינה, אבל במקום לתת אותה למורה המגיה השחורה זרקה אותה בקיר בכל כוחה, בדיוק כפי שאמר לה לעשות התלמיד החכם.

ומה אתם חושבים שקרה אז?

התלמיד החכם הפך את עצמו מפנינה לאבטיח גדול וכשפגע בקיר התפוצץ, וכל הזרעים התפזרו ברצפה.

אבל באותו הרגע מורה המגיה השחורה הפך את עצמו לתרנגול אדום גדול והתחיל לנקר את הזרעים ולבלוע אותם מהר כמה שרק יכול היה. הוא חיפש אותם בכל מקום וכשכבר לא ראה אף אחד יותר קפץ על השולחן, נפנף בכנפיים וקרא בכל גדול "קו-קו-רי-קו!"

אלא שזרע אבטיח אחד התגלגל לתוך סדק שברצפה, והתרנגול לא יכול היה לראותו. וזו הייתה מפלתו. כי

בזמן שהוא קרא בניצחון גדול "קו-קו-רי-קו!" התלמיד

החכם הפך את עצמו לשועל גדול, קפץ על השולחן

ו"סנאפ!" הוריד לתרנגול את ראשו, וזה היה הסוף של

מורה המגיה השחורה.

אחר כך חזר התלמיד החכם לצורתו המקורית, הוא והנסיכה סיפרו למלך את כל הסיפור שלהם, וכשאבא

המלך ראה כמה שבתו הנסיכה מחבבת את הצעיר, לא נשאר לו אלא לצוות להכין חתונה גדולה.

וכך התלמיד החכם התחתן עם הנסיכה היפה וכך קורה לפעמים למי שלומד הרבה.

אחרי החתונה, אחרי שגם התזמורת התפזרה כבר, יצא התלמיד החכם לביתו של אבא חוטב העצים. הוא נסע לשם בכרכרה מפוארת, רתומה לשישה סוסים נהדרים. הזקן עדיין חטב עצים ואסף מקלות ישרים לחבילות כדי למוכרן, כפי שעשה במשך כל חייו. תחילה הוא לא האמין שהאדון שבכרכרה הוא בנו.

"לא, לא" אמר "אתם אדונים רוצים להתל באיש זקן. אני מכיר היטב את בני. הוא אינו אלא תלמיד עני." אך בסוף השתכנע, ונשק לבנו על שתי לחייו ואמר שתמיד עדיף ללמוד מאשר לחטוב עצים ולהכין מקלות. והתלמיד החכם לקח אותו עכשיו אל הבית הנהדר, שבו הוא חי עם הנסיכה שלו.

כעת הכל נעשה נוח וטוב לחוטב העצים הזקן כי תמיד הייתה לו פינה בה יכול היה לחמם את עצמותיו הזקנות.

וזה סוף הסיפור.